https://achterderug.nl

hem niet. De letters dansten hem voor de ogen. En het was, of op de witte bladzijden allemaal grijze konijnekopjes met bange oogjes hem verwijtend aanstaarden. Gelukkig, dat Kees nog gekomen was met de schaatsen van Lies.
Freek was vroeg naar bed gegaan, die avond. Hij was moe, zei hij, rozig van het ijs. Maar toen hij huiverend tussen de koude lakens kroop, had hij vergeten zijn avondgebed te doen. En in het donker van de slaapkamer zag hij al maar bos voor zich. Kreupelhout, met valse strikken er aan. Toen kwam daar een konijntje aanhuppelen, een lief, mollig diertje. Het ging op zijn achterpootjes zitten, de lepeltjes luisterend omhoog, nieuwsgierig rondkijkend met de grote ronde oogjes. Maar het diertje zag de listig opgehangen koperdraad niet. Argeloos huppelde het verder. Toen gleed geniepig de wrede draad om het konijnekopje; Freek zag, hoe de lus zich sloot om het tere halsje. Hij wilde opspringen en het kleine ding grijpen in zijn sterke hand. Maar hij kòn niet, het was, alsof hij zèlf in een strik verward zat. Freek kon alleen maar kijken....
Hij zag iets verschrikkelijks. Het diertje, in dodelijke angst, vocht wild tegen de onzichtbare, wurgende lus. Het trok.... trok de draad àl stijver aan, àl benauwender.
Hij zag het met uitpuilende oogjes zich wentelen op de aarde, buitelend in bange doodsstrijd. Hij zag het sidderende lichaampje neerliggen tegen de boswal, om dan nog één keer hoog op te springen, in een laatste, woeste stuiptrekking. Tot het neersloeg tegen de grond, slap, roerloos voor altijd, met gebroken oogjes.
Hij wilde zijn armen uitstrekken om het diertje te redden van de wrede worging. Maar hij kòn niet, hij was zèlf als verlamd. Met een benauwd gekreun schokte hij wakker. Hij had het zo heet in bed, hij pufte van de warmte. Toen merkte hij dat het een droom geweest was.
Freek sloeg de dekens van zich af. Door de koelte kwam hij weer tot zichzelf.
Hij ging naar het vage sterrenlicht door het raam liggen kijken, trok tòch het dek weer over zich heen.
Heel hoog zag hij de Poolster flonkeren aan de ijle lucht. Maar haar schittering vervaagde door het lange kijken, en het was, of opeens het hoofd van de boswachter gluurde door dat kleine raam. Het barse hoofd, met de donkere ogen en de grote snor.
Freek huiverde.